

Танго долі

Автор:

Юлія Шеко

Танго долі

Юлія Шеко

Важко жити із клеймом «Невдаха». Вікторія завжди потрапляє у неприємності, але одного разу на її шляху з'являється принц, що рятує від усіх проблем. Не зважаючи на небезпечні жарти долі, дівчина з хлопцем тримаються разом та встигають закохатися, хоч їхнє щастя й не довго триває. Дівчина іде до подруги в Туреччину, де на неї чекають справжні невдачі – розрив стосунків із коханим, тимчасове божевілля подруги та згвалтування із боку її чоловіка, який від розпачу за втраченою дитиною наважується на такий жорстокий крок. Вікторія повертається додому сама не своя, але доля знову посилає їй нові випробування. Чи зможе вона їх перенести та врешті-решт отримати свою частинку щастя чи так на все життя й залишиться невдахою, якій ніколи не посміхається пані удача?...

Юлія Шеко

Танго долі

РОЗДІЛ 1

Мені завжди подобався вираз «народився в сорочці». Ніби, не зважаючи на будь-які підлості та невдачі, тебе все одно врятують, витягнуть зі складних ситуацій, допоможуть не потрапити у біду... Як кажуть, янгол-охоронець завжди поруч. Так от, все це – точно не про мене. Навіть сьогодні, у такий чудовий день свого

двадцятип'ятиріччя, я все одно потрапила у халепу. Ось я перечіпляюсь за сходинок тролейбуса, відчуваю як втрачаю рівновагу і лечу прямисінько у брудну і, я впевнена глибоку, калюжу. Бачу як пасажери всередині тролейбусу та на зупинці витріщаються на мене, навіть не намагаючись простягнути руку допомоги. Мое гарно закручене волосся, на яке я витратила дві години дорогоцінного часу, розкуйовджується, а блідо-рожева сукня вкривається підступними плямами. Ну що ж, хіба це вперше?

Але стоп! Що це? Картинка змінюється, плівка перемотується назад і ось на пів шляху до мого грандіозного занурення з'являється він – чорноволосий красень. Його статура досить міцна аби схопити та втримати мене, при цьому навіть не похитнувшись Я із вдячністю побитої кішки дивлюся на нього, а він спускає мене з рук і ставить на землю.

– Вам треба бути обережнішою. – промовляє він мені низьким баритоном.

– Ага. – тільки й в змозі видавити я із себе, зачарована його голосом.

Він відходить від дверей, пропускаючи повз невдоволений натовп.

– Поставали на проході! – обурюється бабуся і штовхає мене у спину.

Я знову не втримуюсь на ногах і падаю в обійми незнайомця.

– Пробачте. – виправдовуюсь я. – Я ненавмисне.

– Пусте. – відповідає він і, схопивши мене на руки, переставляє на безпечну відстань. – Було б прикро якби ви зіпсували своє вбрання.

– Та! – кидаю я. – Мені не звикати.

– Тобто, ви вже не вперше падаєте у калюжу? – сміється він.

Але хіба це смішно?

– Я не лише падаю в калюжі. – гордо кажу я. – Зі мною багато й чого іншого трапляється.

- Тобто ви – майстер із потрапляння у халепи?

- Можна й так сказати. – сумно підтверджую я. – Але, до речі, це перший випадок за тиждень. Напевно, той, хто робить мені всі ці підступи, лише сьогодні повернувся з відпустки.

- О, то вас можна привітати?

На його вустах знову сяє посмішка і я автоматично посміхаюсь у відповідь. В голову раптово приходять неймовірні ідеї.

- А ви б не могли на один день стати моїм кавалером?

Я обожаю своїх подруг. Ми знайомі ще зі шкільних лав, тому знаємо одна одну, немов облуплених. Я ладна піти на все заради них. Та все ж таки інколи у мене виникає непереборне бажання вбити їх – і бажано всіх одразу.

Нас разом п'ятеро. Олеся подорослішала з нас найпершою – у сімнадцять років вона вийшла заміж, через пів року народила малюка. Зараз цьому шибенику сім років і він в змозі довести до істерики навіть найспокійнішу людину в світі. Та вона почуває себе щасливою. Ірка час від часу крутить короткі романи, притримуючись певних правил у виборі чоловіка. Він обов'язково має бути елегантним, щедрим, розумним, ввічливим, цікавим у спілкуванні... Та ще багато іншого. Ну а головне – статок. Як вона сама каже – з любим рай і в курені, якщо курінь на Балі.

Аня найближча мені – ми вдвох мріємо про благородних принців, про велику родину та будиночок за містом. А ще декількох собак різної породи. Єдина (і дуже вагома) наша відмінність полягає в Аніному нареченому – він у неї справжній, а не уявний, як у мене. Ну і Тоня – вперта, впевнена у собі, трішки самозакохана бізнес-леді. По закінченню школи, вона одразу ж пішла на роботу до адвокатської контори і зараз, отримуючи заочно вищу освіту, вже претендує на досить високу посаду. Кілька місяців тому вона одружилася з одним зі своїх клієнтів.

Сьогодні, у свій день народження, я не могла постати перед ними на самоті. По-перше, вони всі мали прийти зі своїми половинками і я, напевно б, почувала себе білою вороною серед них. А по-друге, я вже сказала їм, що маю кавалера. Хоч це і було брехнею, я вірила, що зможу якось вийти із ситуації. Невже доля, в нагороду за мої попередні негаразди, послала мені цього чоловіка? Я не тішилася ілюзіями щодо тривалих стосунків та раділа, що хоча б на один день звільнилася від надокучливих питань своїх подруг.

- Нарешті! - налетіла на мене Іра. - Ми гадали, що ти знову потрапила у неприємності.

Я перевела погляд на свого супутника, благаючи його мовчати. Сподіваюсь, він зрозуміє мої натяки і не розкаже про недавній інцидент.

- Та годі тобі! - підхопила весело Олеся. - Все з нею добре, хіба не бачиш?

- Дякувати Богу, що сьогодні твою сукню не зажувало в ескалатор. - влізла у розмову Тоня. - Нас би це не здивувало, а от, гадаю, чоловіки були б в шоці від напів оголеної іменинниці.

- Познайомтесь, це Богдан. - вирішивши не зважати на підколювання подруг, сказала я.

Мій новий знайомий тримався впевнено, гордо оглядаючи присутніх. Однією рукою він обіймав мене за талію.

- Радий знайомству. - гучно сказав він.

По черзі він кожному із чоловіків потиснув, а жінкам поцілував руки. Я здивувалась, що ще досі існують такі галантні особи і краєм ока помітила здивування своїх подруг. «Ну що, зробила я вас?» - переможно думала я, дивлячись на Богдана. Шкода тільки, що цей спектакль лише на один день.

- Як давно ви знайомі з нашою Вітою? - запитала як завжди говірка Олеся. - Вона у нас як партизан, витягнути з неї якісь подробиці неможливо.

- Не так давно, як ви гадаєте. - хитро відповів Богдан.

«Всього сорок хвилин» – подумала я і опустила очі донизу. І чому мої любі подруги так люблять про все допитуватись?

– А скільки вам років? – запитала в свою чергу Аня.

Біля неї сидів із замріяним поглядом Ігор і тихо хрумтів салатом. За весь час нашого знайомства я почула від нього лише кілька слів. Цікаво, разом з нею він такий же мовчазний?

– Двадцять два. – не вагаючись відповів Богдан.

Всі помітно зацікавились. Чесно кажучи, я й сама була здивована почутому, адже виглядав він щонайменше на двадцять вісім!

– О... – проспівала Іра. – То тебе потягнуло на молодняк, Вітусь?

– А ти щось маєш проти? – відбила я подачу, зиркнувши на її сьогоднішнього кавалера.

Це був дорослий, я б сказала, поважного віку чоловік, який зосереджено за всім споглядав. Його сивина була вдало замаскована каштановою фарбою, а на обличчі вже давно проступили глибокі зморшки. Іра почала їсти ще гарячий жульєн, зосереджено длубаючись у ньому.

– Може, потанцюємо? – запропонував Олесин чоловік, щойно почув музику. – Сьогодні тут грає оркестр, чому б не насолодитися цим?

– Дозвольте запросити вас? – простягнув долоню Богдан, слідкуючи прикладу попередника.

Повільно кружляючи в танці, я помітила, що тільки одна Іра сидить з похнюпленим виглядом і часто ковтає дороге вино. Це було не схоже на неї і я вирішила розібратися у чому справа як тільки з'явиться потрібний момент. А поки, ми мовчки танцювали з Богданом і я боязко притискалася до нього, не бажаючи бути викритою. В той час як він, здається, почував себе досить комфортно, міцно тримаючи мене за талію.

Після трьох келихів шампанського, я зрозуміла, що час зупинятися. Усі присутні були достатньо п'яними аби звертати увагу на винуватицю сьогоднішньої події (тобто на мене) і розбрелися парами по закутках кафе. Я відчула полегшення, звільнившись від ролі закоханої жінки. На мій подив, тільки один Богдан залишався тверезим, торкнувшись вишуканого вина всього один раз. Зараз він сидів на шкіряній софі і про щось дискутував з Іриним бойфрендом – чи то про політичні, чи то бізнесові новини. Згадавши про подругу, яка зникла з мого поля зору ще хвилин двадцять тому, я попрямувала до дамської кімнати.

Там було тихо і порожньо; мимохідь я подумала, що Іра непомітно пішла з кафе, коли ми несамовито обговорювали якусь нісенітницю. Але тоді чому залишився її кавалер?

Нарешті, з однієї із кабінок долинули незрозумілі звуки.

– Ірка! – невідомо навіщо голосно крикнула я. У голові нестримно стрибали коники від міцного напою. – Ти тут?

За хвилину двері розчинилися, з-за них з'явилась Ірина голова. Порівнюючи з початком нашої зустрічі, вона мала змарнілий, навіть хворобливий, вигляд.

– Щось трапилось? – схвилювалась я. – Тобі зле?

– Ні, нічого. – відповіла вона, намагаючись бути впевненою у власних словах. – Все добре.

Я ще раз поглянула на неї і зрозуміла, що вона приховує щось від мене. Не в моїх правилах витягувати з людей подробиці, про які вони самі не хочуть розповідати, але зараз я серйозно затурбувалась за самопочуття своєї подруги.

– Давай викличемо лікаря? – заметушилась я. – Може тобі принести води? А краще ходімо на свіже повітря?

– Чудова ідея. – погодилась вона і пішла до виходу.

Я йшла поруч неї і відчувала як невпевнено вона крокує. Ніхто не звернув на нас уваги і без зайвих запитань ми вийшли на вулицю. Вона злегка притулилась до

стіни і витягнула з кишені цигарку.

– Маю сумніви, що це покращить тобі самопочуття. – сказала я, відхиляючись убік. Сморід її ароматизованих цигарок викликав у мене нудоту.

Вона була вперта і ніколи не прислуховувалась до чужих порад. Ще жоден не зміг переконати її у тому, що нікотин – це зло, хоча вона й сама, мабуть, все це чудово усвідомлювала.

Я помітила, що колір її обличчя знову стає нормального відтінку – рожевого, а не сіро-брудного як був ще з хвилину тому. Виявляється, і цигарки в певних випадках можуть творити дива.

Вона закрила очі і важко видихнула повітря.

– Тобі краще? – поцікавилась я.

– Набагато. – сказала вона і присіла на лаву.

– Тобі потрібно звернутися до лікаря. – ненав'язливо порадила я. – Чи ти просто перепила?

– Я вагітна. – немов відрізала вона, знову затягуючись цигаркою.

Я шаленими очима дивилась на неї і не знала як відреагувати на почуте.

– Справді? – зраділа я. – Ти впевнена у цьому?

– Нещодавно була у лікаря. – сухо відповіла Іра. – Тринадцять тижнів.

– Три місяці? – показала я видатні математичні здібності. – Наші знають?

– Звісно, ні. Я сама про це дізналася лише кілька днів тому.

Я не помітила жодних проявів радості у її словах; скоріше, навпаки вони звучали сумно та приречено.

– Я хотіла зробити аборт як тільки дізналась про вагітність. – зізналася вона. – Але лікар сказав, що на моєму терміні це робити небезпечно. Можуть бути сумні наслідки, аж до летального результату.

– Але чому одразу аборт? – обурилась я за ще ненароджену дитину.

– А що ти пропонуєш? – раптом вибухнула подруга і злим поглядом пальнула в мене. – Зв'язати себе по рукам та ногам у двадцять п'ять років? Самовільно посадити себе до в'язниці?

– Олеся взагалі народила у вісімнадцять. – запротестувала я. – І нічого, виглядає щасливою.

– Не порівнюй нас! Хто знає як би склалося її життя аби не цей малолітній тиран. Пам'ятаєш як вона хотіла стати акторкою?

Я на мить завагалася чи варто взагалі продовжувати цю розмову і переконувати її у чомусь. Адже, ймовірність бути почутою залишається на дуже низькому рівні.

– Ти просто втомилась. – лагідно промовила я, обіймаючи її за плечі. – Тобі немає через що турбуватися. У тебе є ми, є коханий чоловік. У тебе просто величезна група підтримки і разом ми впораємось.

Я побачила як по її кам'яному обличчю скотилась сльоза.

– Ти гадаєш дитина від нього? – запитала вона, показуючи головою у бік свого нового залицяльника. – Ми знайомі всього місяць.

– То що заважає тобі сходити до батька майбутньої дитини? – не здивувалась я її заяві.

– Гадаю, він буде просто на сьомому небі від щастя! – уїдливо сказала Ірка. – Враховуючи те, що у нього своїх спиногризів достатньо. Хоча, найщасливішою у цьому випадку буде його дружина – «я була коханкою вашого чоловіка і тепер ви маєте прийняти мене до себе з малим байстрюком». Вийде справжня шведська родина.

Я уважно слухала вибухи її гніву і по-своєму жаліла її. Та чи не сама вона винна у тому, що трапилось?

– Чому ж тоді ви не користувалися контрацептивами? – запитала я.

– Йому, бачите, не подобалися відчуття у презервативі! А я весь час забувала про пігулки...

– Тоді скажи своєму, до речі як його звати?...

– Мовзар.

– Мовзару, що це від нього дитина. Чоловіки все одно не тямлять у термінах вагітності. Він здається солідним чоловіком.

– Так. – підтвердила подруга. – У нього своя фірма, є будинок в Києві... Але якби ти знала який він жмикрут! Я хотіла сьогодні ввечері порвати з ним.

– Ти сама знаєш як буде краще. Але завжди пам'ятай, що я поруч і в будь-якому випадку готова прийти тобі на допомогу.

– Як Чіп та Дейл? – усміхнулась вона.

– Скоріше як Гаечка. – відповіла я, посміхаючись.

Її очі знову засяяли.

РОЗДІЛ 2

Мене нещадно вирвав з обіймів Морфея телефонний дзвінок. Голова була важкою (що не дивно, зважаючи на вчорашній вечір) і я навіть не змогла відкрити очі, щоб поглянути хто телефонує.

– Ульо. – сонно протягнула я.

Скоріше за все це одна з моїх товаришок по чарці бажає поцікавитись самопочуттям вчорашньої іменинниці.

– Вікторія, доброго ранку! – несподівано пролунав чоловічий голос. – Ти досі спиш?

– Завдяки вашому дзвінку вже прокинулась. – незадоволено відповіла я, не впізнаючи невидимого співрозмовника.

– Не думав, що виконуватиму роль будильника. – жартівливо сказав він і додав. – Тоді швидко підіймайся і приводь себе до ладу.

– А це взагалі хто? – нарешті здогадалась запитати я.

– Невже ти вже встигла забути чоловіка, який вчора так сумлінно виконував роль твого кавалера?

– Богдан? – одразу ж прокинулась я. – Звідки у тебе мій номер?

Я точно пам'ятала, що вчора ми спокійно розійшлися, не обмінявшись із ним контактами. Хоч я й хотіла з ним зустрітись ще раз, але не наважилась виступити ініціатором продовження нашого тимчасового знайомства.

– У наш час знайти номер необхідної тобі людини не так і важко. – загадково промовив він.

Я вирішила детально не розпитувати його – буде навіть цікавіше, якщо це залишиться його таємницею.

– То що, підеш зі мною на побачення?

– Коли? – відреагувала я, не приховуючи свого бажання побачити його.

– Сьогодні о четвертій. – проінструктував він. – У ботанічному саду якраз сезон цвітіння бузку. Ти ж не хочеш це пропустити?

- Є... - немов старий комп'ютер зависнула я. - Так, тобто ні...

«Ну ти й гальмо!» - крикнув чортик на моєму плечі. - «Коли ти вже навчишся виразно говорити?»

- Я так розумію це означає згоду?

- Анюта, привіт! - весело прощебетала я, наводячи останні риси в макіяжі. - Як твоя голова?

- Тріщить. - чесно відповіла вона, втомлено зітхаючи. - Алкоголь - це зло.

- А зло потрібно знищувати. - повторила я нашу улюблену фразу і поглянула на себе в дзеркало.

На щастя, макіяж вийшов чудово - не дуже яскраво аби зробити мене вульгарною, але й не настільки непоказним, аби я виглядала простачкою. Природній, майже мій щоденний макіяж. Хіба що не вистачає червоної помади - головної зброї, яку я використовую в особливих випадках. Хоча незрозуміло чому, адже вона так мені пасує...

- Що? - отямилась я, почувши Анютин голос. - Ти щось казала?

- Питала чому телефонуеш.

- Сьогодні я нарешті йду на побачення! - радісно сповістила я і прикусила язик.

Ну чому я така дурепа? Адже вчора я так вперто намагалася переконати подруг, що Богдан мій коханий!

- Тобто раніше ти не ходила на побачення? - розгубилась ще заспана Аня. - А як же Богдан?

- Тільки пообіцяй, що нікому не відкриєш моєї таємниці. - тихо попросила я, ніби боялась, що нас підслухають. - Насправді, я познайомилась з Богданом на сорок

хвилин раніше від вас.

– Це як? – ще більше отетеріла подруга.

– Ми зіштовхнулися на автобусній зупинці. – пояснила я і розповіла про нашу фатальну зустріч із ним.

– Слухай... – мрійливо промовила Аня. – А може це доля?

Я зітхнула, згадуючи його сині очі та малюючи в уяві нашу сьогоднішню зустріч. А може це й справді – доля?

Якщо ви невдаха, то врятувати вас від самого себе не зможе ніхто.

Вбрана у чорні джинси та блакитну блузу, що гарно підкреслювали мою фігуру, я замріяно йшла шумною вуличкою. Мое волосся розвівалося під подувами грайливого вітерця і я з радісним хвилюванням, в очікуванні randevu, крокувала брущатою дорогою. Було досить гамірно і я навіть трішки засмутилась – усамітнитися у такому натовпі нам точно не вдасться. Я раптово розлютилась на невинних людей – невже всім так закортіло помилуватися бузком? Хіба його не достатньо на вулицях столиці?

Під ногами сновигала малеча; їхні батьки, хапаючи своїх неспокійних чад, намагалися якомога швидше дістатися місця призначення. Хтось йшов занадто повільно, хтось навпаки розштовхував усіх на своєму шляху, а я не зважала на них, видивляючись в далині свого кавалера.

– Що ти пливеш як сонна муха? – налетів на мене кремезний чолов'яга і грубо відштовхнув убік.

Не втримавшись на високих підборах, які я погарячкувала вдягнути, збираючись на прогулянку, я похитнулась і полетіла вниз крутим схилом. Пролетівши з десяток метрів я вдарилась об твердий ґрунт і нарешті зупинилась. На превеликий подив я досі лишалася при свідомості, хоча жгучий біль розривав мою праву ногу і не дозволяв поворухнутися.

– Я так і знав, що ти потрапиш у халепу! – підбігаючи до мене, сказав Богдан. – Треба було забрати тебе біля самого будинку.

– Закритий перелом гомілковостопного суглобу. – констатував лікар, вивчивши рентгенівські знімки. – Нічого серйозного.

Я здивувалась легкості його слів. Можливо, для хірурга це й несерйозна травма, а ось для мене ще й яка!

– Як довго вона не зможе ходити? – запитав Богдан, коли лікар провів усі необхідні маніпуляції з ногою.

Я уважно дивилась на неї, ніби не вірила, що вона на місці – настільки сильні анестетики мені вкололи перед вправленням.

– Як мінімум, 6 тижнів. – виніс хірург свій вирок.

Я ледь не заплакала, почувши ці слова.

– І всі ці 6 тижнів мені доведеться провести в лікарні? – безнадійно запитала я.

– Якщо вас немає кому доглядати, то можете залишитися в стаціонарі. – підтвердив ескулап. – Хоча, на вашому місці, я б попросив знайомих потурбуватися перший час про вас. Самі знаєте, які умови в державних лікарнях...

– Тобто мені можна додому? – як дитина зраділа я.

Ця новина і справді полегшила мені душу. Лікар пропустив мій радісний викрик повз вуха і повернувся до Богдана.

– Ось перелік ліків та процедур, які потрібно виконувати кожного дня для швидшого одужання. – простягнув він аркуш паперу, розписаний акуратним (що нетипово для робітників медицини) почерком. – Я можу довірити його вам?

Богдан кинув на мене погляд і коротко промовив до лікаря:

– Звісно, можете.

Упіймавши таксі, ми увійшли до моєї квартири вже за двадцять хвилин. Я одразу ж знітилась своєму вічному безладу, згадуючи, що у ванній кімнаті повсюди розкидана нижня білизна.

– Ти не проти якщо я покажяйную у тебе? – запитав Богдан і підвів мене до ліжка. – А ти поки що відпочинь.

Я охоче прилягла, не сперечаючись із ним і в ту ж мить відчула як заплющуються очі. «Чудове вийшло побачення!» – крикнуло набридливе чортенятко. – «І чому від тебе одні неприємності?»...

Я прокинулась від цілковитої тиші. Здавалося, навіть природа перестала гомоніти, аби не заважати моему сну. Я помітила, що на дворі настала ніч – густа та чорна. Ніби-то хтось викрав місяць і забрав його до себе додому, заховавши під теплу ковдру. Зірки ледь-ледь пробивалися своїм маренням крізь темну гущавину хмар, виринаючи окремі частинки навколишнього світу. Перевернувшись на інший бік, я знову поринула у яскраву країну своїх фантазій-снів.

РОЗДІЛ 3

Я ліниво розплющила очі, відчувши біля носа приємний аромат свіжого хлібу. На столику біля ліжка стяла таця з двома шматочками тостів та фруктовою вівсяною кашею.

– Це все, що я зміг вигадати із знайденого на кухні. – помітив мое пробудження Богдан. Він сидів на дивані навпроти. – Тобі треба підкріпитися.

– Сніданок у ліжку? – запитала я, піднімаючи подушку, щоб сісти.

Ниючим болем відізвлася нога – напевно, дія знеболювального минула і зламана кістка поспішила нагадати про себе.

– Боляче? – запитав у свою чергу Богдан відреагувавши на мій тихий стогін.

– Трішки. – відповіла я, хоча насправді біль був досить сильним.

– Сподіваюсь, ти не проти, що я затримався у тебе? – запитав він, хоча я зрозуміла, що відповіді моєї не потребував. – Я подумав, що тобі буде потрібна моя допомога.

– Так, дякую. – зніяковіла я, не знаючи чим викликала його прихильність. – Але ти можеш йти, якщо тобі потрібно. Я й сама впораюсь.

– Ти впевнена? Я дзвонив твоїм подругам, Олеся сказала, що приїде до тебе ввечері.

Я здивувалась цій новині – він дзвонив моїм подругам? Чи не почулося мені?

Він турбується про мене. Але чому?

– Ти дивачка. – сказав він, помітивши мое замішання. – Але подобаєшся мені...

У двері наполегливо дзвонили. Поки я дошкутильгала до них, моя голова була готова вибухнути.

– Леська! – вигукнула я подрузі на порозі. – Ти що, збожеволіла?

– Вітусік, ти як? – заметушилась Олеся. – Як почувашся? Куди ти вляпалась в цей раз?

– Нікуди я не вляпалась. – з образою відповіла я і пропустила її всередину. – Всього на всього зламала ногу.

- Всього на всього? – передражнила подруга. – А як же тепер наша поїздка в Буковель?

- Ти гадаєш, що моя нога буде в недіездатному стані ще пів року? – питанням на питання відповіла я. – Ну дякую тобі за чудові перспективи і віру в мое одужання!

Прострибавши на одній нозі до кухні, я ввімкнула чайник і присіла на табурет. За мить до мене приєдналась Олеся, одразу ж підходячи до холодильника.

- Як завжди, порожньо... – задумливо, ніби до самої себе, сказала вона. – І з чого тобі приготувати їсти?

- По-перше, я не настільки немічна аби не бути спроможною приготувати собі якусь страву. – відповіла я, слідкуючи за її хаотичними рухами. – По-друге, кілька годин тому мене вже нагодували сніданком.

Подруга відірвалась від розглядання полиць холодильника і зацікавлено подивилась на мене.

- І хто ж це був?

- Богдан. – легко відповіла я, ніби вона й сама мала про це здогадатися.

- А куди ж він зник? – з нотками розчарування запитала вона. – Мені сподобалося з ним спілкуватися. Напевно, він єдиний, хто справді підходить тобі.

- І з чого ж ти зробила такі висновки, – з іронією запитала я. – Якщо майже весь вечір ти цілувалася зі своїм Ванею в закутках кафе?

Я помітила, що вона почервоніла.

- Між іншим, це був перший повноцінний вечір, проведений без Макса. – виправдалась вона. – Якби ти знала наскільки у подружньому житті не вистачає романтики... Я вже й забула, що значить проводити з коханим цілий день, не боячись бути потурбованою дитиною.

– А Богдан тобі точно підходить! – додала вона за хвилину. – Він такий серйозний та розумний... Думаю, він зможе стримувати твою енергію і направляти її в мирне джерело.

– Тобто я направляю її у невірному напрямку? – образилась я.

– У деякі моменти так. Хоча, можливо, саме це і зробило тебе особливою в його очах?

Ми сиділи на дивані і, щільно закутавшись у ковдру, переглядали романтичний фільм. Сюжет підходив до кінця і ми вдвох ледь не плавали у морі власних сліз. Ніколи не любила таких стрічок! Тоді чому я її дивлюся зараз?

– Ваня з Максом сьогодні вдвох на господарстві? – запитала я, коли подруга заправляла постіль.

– Ага. – погодилась вона, продовжуючи боротися із широким простирадлом. – Боюся, нічого доброго з цього не вийде, але ж мають вони колись привчатися до самотійності. А то у них раптом що – одразу до мами. А тут все, лафа кінчилась.

– Я навіть телефон вимкнула. – по-дитячому сказала вона і покрутила переді мною слухавкою. – Вечір свободи та спокою!

Я дивилась на неї з посмішкою – така проста річ, як ночівля поза власною домівкою приносить їй невичерпну радість. І хоча я знала, що вона просто обожнює двох своїх чоловіків, на мить задумалась – може Іра була права щодо вагітності? Що не варто прив'язувати себе до іншого, віддаючи йому все своє життя, якщо ти ще не готовий до цього? І зрозуміла – такий крок має бути сто разів обміркований, адже назад шляху вже не буде...

– Ну що, тепер твоя черга розповісти про Богдана детальніше. – почала Олеся, сівши на щойно заслане ліжко. – Горю від нетерпіння, чекаю подробиць.

Її очі світилися, а я знала, що розповідати – нічого. Сказати їй про це чи вигадати щось?

Раніше, ще в шкільні роки ми часто збиралися вп'ятьох аби поділитися найпотаємнішими секретами та враженнями. Ми знали, коли кожна вперше поцілувалась, закохалась та втратила незайманість. Між нами ніколи не було ні таємниць, ні брехні.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://telnovel.me/ru/sheko_yul-ya/tango-dol

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купити](#)